

"د مور غېږه"

رحمت شاه سائل

مونږ خپل وطن ته بوځئ

مونږ سوات ته ورسوئ

زمونږه پورې دروازې به زموږ لارې څاري

زمونږه څر څر د بوالونه به سحر مازيگر

زمونږ خبرو ته غوږ غوږ وي انتظار به کوي

يوې ماشومې ماسختن د خپلې مور په زنگون

پرپوته، سر کېښودو

سپور سپور وپښتۀ ئې په مخ

دانه وانه پرپواتۀ

د مور په سترگو کېښې ئې خپلې سترگې

داسې وړ واچولې

لکه په دوو پېمانو کېښې

دوه د اوبښکو قطرې

مورې وطن ته چې څو کله به څو؟

مورې زموږ د چيندروگانو نڅښې

چې به اوس وي که وړانې شوې به وي

مورې زموږه د دېوال سوږو کېښې

چې مونږه خپل ميرگاتي پټ ايښي وو

هغه به هغسې پراتۀ وي که نۀ

که مورې چا به په گولو ويشتي وي؟

هغه د هر دېوال په هر چوندي کېښې

چې به زموږه د سرونو وپښتۀ

مونږه په نوم د پرښتو کېښودۀ

هغه به وي کنه د امن پرښتو به چرته

بل ځائے سمبال ايښي وي

مورې زموږه د راتلو په وخت کېښې

چې مونږ لالا په وينو سور پرېښۀ و

هغه به تلے وي ډاکټر له که نۀ
 مور ئې نور تاب د اورېدو نۀ لرۀ
 په ځلۀ ئې زور ورته خپل لاس کېښودو
 بچے زما د نږېدلي زړۀ نه
 نورې د غم کمږې مۀ نړوه
 بچے په دې زړۀ کېښې خو
 اوس ته يواځې نۀ ئې
 اوس پکښې ټول په سرو لمبو کېښې سوے
 د سوات ښائست پروت دے
 اوس پکښې ستا د تندي
 د خورو زلفو په شان
 د هر چنار د پانې پانې تصور پروت دے
 په دې زړگي کېښې خو اوس
 د سوات د ټولو پېغلو
 د سرو لاسونو د ارمان سوے بدن پروت دے
 په دې زړگي کېښې خو اوس
 د سوات د ټولو "ککو" ټولو گوډو
 وړې وړې، سرې سرې چاچئ پرته دي
 په دې زړگي کېښې خو اوس
 ستا د لالا په شاني
 په وينو سرۀ ځلمي په خوب اوډۀ دي
 په دې زړگي کېښې خو اوس
 ستا د چيندرو په شاني
 د وينو کرښې څوک هر وخت وباسي
 په دې زړگي کېښې اوس
 ستا د ميرگاتو په شان
 د همه کلي لونه
 ميرگاتي ږدي، ځي او په شانه گوري
 په دې زړگي کېښې خو اوس
 د انتظاره سېوا

تا وې وطن ته چې څو کله به څو؟
 تا وې چې کله څو نو څنگه به څو؟
 داسې به څو لکه چې ته راغللې
 او په زنگون دې زما سر کېښودو
 داسې به سوات لکه د مور د غېږې
 خپلو بچو ته کړي خواره څانگونه
 او د بچو سوالونه
 به داسې ټول عمر له
 هم بې جوابه نه وي
 سوات وطن نه دے
 سوات د مور غېږه ده
 او د مور غېږه اباسين وي حادثې غرقوي

اندېش شمس القمر

ځئ چې په زړونو کېنې ارمان د بهار وینس وساتو
 ځئ چې په سترگو کېنې د یار انتظار وینس وساتو
 دلته لمحہ لمحہ دانه، دلته گړۍ گړۍ دام
 باید چې مونږ د خپل احساس څوکیدار وینس وساتو
 دا دے په مونږه د تاریخ د سفر قرض پورې
 چې دې راتلونکې مسافر په دې لار وینس وساتو
 دغه پښتو موده د گل د قاتل باده سره
 چې خپل ارمان په اوچ ډنډر د گلزار وینس وساتو
 هلته به شپه وویښې څنگه د ستم خوبونه
 دلته که مونږه ورته داغ د ازار وینس وساتو
 هیڅ پته نه لگي د مینې د اقرار د موسم
 مونږ له پکار دي چې څمار د انکار وینس وساتو
 اوس خوبس دا دے د غزل د څنې سترگې سامان
 رنگ د احساس به د حالاتو په دار وینس وساتو

بله لمبه نشته دے
 خو بچې به زما د زړه غندلې!
 ستا دا بلا بې قراري
 زما د زړه دننه
 ستا دا بلا سوالونه
 زما د زړه دننه
 ستا دا بې وسه سترگې
 زما د زړه دننه
 دا خوندي کړي ارمانونه د سوات
 دغه غنچې غنچې یادونه د سوات
 دغه سمبال امانتونه د سوات
 دغه خواره خواره خوبونه د سوات
 زما په زړه زلزلې رانه ولي
 چاته ښکاره نه شي ډاکه ئې نه کړي
 بیا چرته دغسې تالان جوړ نه شي
 بیا چرته تا او سوات جدا نه کړي څوک
 بیا چرته ستا د پښتو تیاکې تلي
 بې اوره بې ټکوره پاتې نه شي
 بیا چرته ستا وړې ماشومې زلفې
 غرمو ته پاتې نه شي سپورې نه شي
 بیا چرته ستا سترگې څېراني سترگې
 خپلو حالاتو ته څېراني نه شي
 بیا چرته ستا او ښکې په سر د ښو
 زما زړگي ته راروانې نه شي
 بیا چرته ستا د خوب او خیاله جوړې
 زما د خیال جونگړې وړانې نه شي
 چې شه بچې ته په معصومه کوکۍ
 داسې پاڅه سوالونه نور مه کوه
 داسې ازغي د ښو مه وروه
 داسې نور شور دغسې زور مه کوه

سېلاب د وینو

تواب تراپي

سکون د ژوند چې ئې لاهو کړلو د مخې سره زمونږ په سیمه دا سېلاب د وینو چا راوستو دنګ محلو نه هم واړه کورونه ئې پرې نه ښودل خائے د ادراک چې و هغه سکولونه ئې پرې نه ښودل ډک د سرو زرو چې و لوړ لوړ غرونه ئې پرې نه ښودل رنگ رنگ مېوې پکښې کېدې باغونه ئې پرې نه ښودل شاړ چمنونه شو نبأسته گلونه ئې پرې نه ښودل د نه کېدو چې وي هغه کارونه خه له کوي زمونږ په سیمه دا سېلاب د وینو چا راوستو ډېر دې حالاتو لېوني کړل در په در گرځي اوس لوتے او واړه پکښې د کور کلي بهر گرځي اوس ترس په چا کښې نشته خبر که څوک نه گرځي اوس روغ جوړ لا خه چې بيماران کډه په سر گرځي اوس خلقو نه وار و پار خطا وي په خطر گرځي اوس دا سوچ ئې نه وي چې بسېرې د چا د زړه به وځي زمونږ په سیمه دا سېلاب د وینو چا راوستو دا به خه کېرې دلته نه دي چې ځانونه محفوظ گران عبادت شو هر خائے نه دي جماتونه محفوظ دا تباهي ده د هېچا نه دي کارونه محفوظ د بې گناه کسانو هم نه دي سرونه محفوظ څنگ داسې حال کښې د وطن شي بنيادونه محفوظ چېران يم څوک ورته وائي دا دي د ثواب کارونه زمونږ په سیمه دا سېلاب د وینو چا راوستو وخت هاغه نه دے پښتانه وروڼه دي شر نه کوي هغوي شړل غواړي چې څوک د مینې کر نه کوي

چې وي بدنیته نو خبرې ئې اثر نه کوي دومره ظلمونه په بشر باندې بشر نه کوي دا مونږ چې خه کړو خوشحالی به پرې کافر نه کوي؟ لږ پښتنو له هم په دې خبره سوچ پکار دے زمونږ په سیمه دا سېلاب د وینو چا راوستو دا چې ظلمونه ئې د ظلم انتها ته رسي دا سوچ ئې نه وي چې فائده به د دې چاته رسي دروغو کلي وي وران کړي چې رښتیا ته رسي داسې کارونو باندې ټول د غم صحرا ته رسي مونږ په غارونو کښې اوسېږو نور خلا ته رسي توابه پاتې يو د چا سيالي کولے نه شو زمونږ په سیمه دا سېلاب د وینو چا راوستو

نواز يوسفزے

ما اورېدلي چې د گلو کاروان بېرته راځي له خپلو جالو الوتلي مارغان بېرته راځي د چنارونو، نښترونو، چينو هر يو مئين په ژړا تلے لکه گل خندان بېرته راځي بيا به کوڅه په کوڅه شور د خنداگانو واوري شونډې پرانستې گلالي ماشومان بېرته راځي په غرونو غاړو لگېدلے اور به مې شي اخر زمونږ له سيمې تښتېدلے باران بېرته راځي بيا به ابادې شي حجرې او جماتونه زمونږ د هنرمندو معمارانو کاروان بېرته راځي نوازه! ته هم امېلې ته هر کلي له ورشه هغه چې تا به يادولو جانان بېرته راځي